

Ela'nın Ağdı

– GürhanGürses · 02 Kasım 2012

Daha vakit varken sarılın annenize sarılın babanıza. Hemen şimdi. Bu yazıyı okumadan lütfen. Sormayın neden niçin diye. Okuyunca zaten anlayacaksınız. Onları sevdiğinizi söyleyin. Ellerine dokunun, yüzlerine bakın. Daha vakit varken, lütfen diyorum. İş işten geçtikten sonra, olmaz olamaz bir daha.

Bir gönderi. Bu Ela'nın Ağıdır yüreğimize takılan.

Yüreğimi tam ortadan vurdu. Bir dost acısı, bir gönül ağdı beni de sardı. Özellikle gençler evet sizler, lütfen her cümleyi belleğe belleğe okuyun. Hafızanıza kazıya kazıya okuyun.

Uzatmıyorum daha, buyurun:

"Hey sen! Evet evet sen! Kendi hayatını beğenmeyen, şükür nedir bilmeyen sen. Ana babaya kıymet vermeyen, ellere imrenen sen. Gel seninle bir oyun oynayalım; sen ben ol, ben de sen olayım.

Hadi acının en ortasından başlayalım. Toplanan kalabalık, ağlayan yürekler ve sana acıyarak bakan gözlerle başlayalım. Avaz avaz çıkan seslerin arasından sen sadece bir ses duyacaksın. Öğle namazından önce okunan sala sesi. O salada verilen iki isim. Nasıl can yakar bilemezsin? O ses nasıl yüreği kanatır, seni yirmi yaşında nasıl hemen olgunlaştırır bilemezsin! Kalbin tekler, ellerin titrer isimlerini duydukların senin için gerektiğinde can verenlerdir. Senin için gecesini gündüzüne katanlardır. Belki o zaman kadar fark etmedin ama onlar senin canın ciğerin olan annen ve babandır.

Sala okunur namazları kılınır herkes hakkını helal eder. Sen de edersin etmesine ama ya onlar! Bir kere helallik aldın mı onlardan acaba? Almadın tabi! Hiç aklına gelmedi bir gün onları kaybedeceğin. Aklına gelmeyen insanın başına gelirmiş ya! Aklında olmayanı insan birden kalbinde bulurmuş. Bulurmuş ya işte öyle bir şey!

Takılırsın kalabalığa, tutarlar kolundan gidersen onlarla o son durağa. Veda zamanı gelmiştir. Bir daha göremeyeceksin onları, duymayacaksın asla! Kokularını hissetmek mi asla, burnunun direği sızlayacak ama artık kokuları olmayacak bu dünyada. Son defa çektin mi kokularını iyice, sarıldın mı sıkıca? Yürekten bir defa "annem" dedin mi? demedin değil mi? Gençtin, hayallerin başkaydı. Çevrende arkadaşların vardı başkada gözün bir şey görmüyordu. Kim bilir kaç defa "of anne!" dedin sesini yükselterek! Kim bilir kaç defa babanı geri kafalı buldun. Şimdi mutlu musun bak veda zamanı! Gidiyorlar bir daha ne of dersin ne de onlara kızar kapıları yüzlerine çarparsın1 Mutlu musun artık? Özgürsün, yalnızsın, bir başına istediğini yaparsın artık değil mi?

Olmuyor işte, öyle değil! Bir çukurun başında belki de ilk defa durursun. İlk defa onları bir defa daha görmek için yalvarırsın. Cansız bedenlerine sarılmak istersin. Oysaki onlar sana sarılmak için zamanında ne kadar çırpındılar. "Ben çocuk değilim artık!" deyip kaç defa kaçtın onlardan? O soğuk toprağa koyarlarken onları sen üşüyeceksin. Gözlerinin önüne gelecek titreyeceksin. Yağmurlu bir havada onları çamurlu bir toprağa yatırıp veda edeceksin. Onların üstüne toprak atıldıkça sen ürkeceksin. Soğuktur hava ama sen yanacaksın. Belki pişmanlıkla belki de özlemle ama yanacaksın. Kapanacaksın toprağa, ağlayacaksın yalvara yakara. Dua etmek bile o an aklına gelmeyecek ve sen o an sadece isyan edeceksin. "Neden ben?" diyeceksin. İçin yanıyor çünkü! Kadri kıymeti kaybedince anladın

çünkü! Umutların yarım kaldı. Misafir olarak geldiğin bu yalan dünya sırtına belki de binlerce yükle yıkıldı. Hadi şimdi de "Of anne!" söylesene "Baba bana karışma artık!" desene...

Diyemezsin! Herkes duasını eder kenara çekilir. Ölüm nedir sen yeni anlarsın. Ayrılık nedir yeni fark edersin. Onları yalnız koyup dışarı çıktın. Onlarla vakit geçirmedin doyunca. Koskoca bir gününü ayırmadın belki de onlara. Şimdi de yalnız bırakıp gideceksin. Gidebilecek misin acaba? Düşünsene... Gidemeyeceksin dönüp dönüp bakacaksın. Sarılacaksın toprağa "haydi kalkın gidelim." diyeceksin. Ama daha önceden hiç demedin değil mi? Seni yalnız bıraksınlar diye hep dua ettin. Onlardan sıkıldın, daraldın. Zorla da olsa götürecekler seni. Taziyen olacak. Daha yirmi yaşında taziyeleri kabul edeceksin. Arkandan konuşacaklar "yazık" diyecekler. Duyacaksın ses edemeyeceksin. Çünkü acınacak haldesindir. Kendi vicdanıyla baş başa kaldığında sende kendine acıyacaksın.

Aradan zaman geçer ve işte o an gelir. Evde artık yalnızsındır. Boğar seni o duvarlar kendini atarsın sokaklara. O sokaklar ve gökyüzü dar gelir sana. Alışmamışsındır yokluklarına. Dönersin evine acıyla o yolları adımlaya adımlaya. Gelirsin hani alışmamıştın ya yokluğa! Çalarsın kapıyı o dalgınlıkla. Açan olmaz. Çıkar bakalım anahtarı. Ağlayan gözlerle titreyen ellerle açacak mısın bakalım o kapıyı? Artık yalnızsın! İşte yalnızlık böyle bir şeydi. Hep istediğin buydu. Bak evde en çok anne kokan yemek kokusu yok. Terlikleri orada öksüz kalmış senin gibi ama annen yok. İçerden mırıldanan baba sesi yok. Gözlükleri orada yetim kalmış ama baban yok. Annenin ayakları hiç bu kadar güzel kokar mıydı? Terliğinin tokası düşmüş ne zaman nerde acaba? Hiç bu kadar sıkı sarılmamış mıydın o terliklere? Baban uzağını göremiyordu. Gazete okurken mi yoksa televizyon izlerken mi takardı o gözlükleri? Bak camları bile toz tutmuş kullanılmaya kullanılmaya. Bir kaç kitap var dolabın üstünde, kim okuyordu? Acaba annen mi baban mı? Bunları bile bilmeyecek kadar uzaktın değil mi onlara? Örgü sepeti var kenarda. Beyaz iplerle örülen bir kazak yarım kalmış. Annen kime örüyordu acaba? Sana ördüğünü bilmiyorsun bile! Hoş örse de bitirse de giymezdin değil mi marka giymek dururken?

Karnın acıkacak dolabı açacaksın. Annenin elleriyle yaptığı -buzluğa zor zamanlar için attığı- yemeği bulacaksın. Yemek zor gelecek, boğazına dizilecek, yutkunamayacaksın. Ağlayacaksın. Hepsini yiyemeyecek yarısını saklayacaksın. Oysaki eskiden hiç yemezdin değil mi? Beğenmezdin belki de. Dökerdin "bitirdim" derdin.

Hastalanacaksın. Başında sabahlayan, sıcak çorba yapan, seninle o ağırları çeken olmayacak. "Sana gelen bana gelsin sen yeter ki iyi ol!" diyen birini bulamayacaksın yanibaşında.

Zaman su gibi akacak ama sen hep yirmi yaşında kalacaksın. Okuyacaksın mezun olacaksın. Ama bir şeyler hep eksiktir. Diplomanı alırken yanında ne mutluluktan ağlayan bir anne ne de seninle gurur duyan bir baba olacak! Hayat seni zaten mezun etmiştir. Alacağın dersi fazlasıyla almışsındır.

Bu kadarı bile ağır geldi değil mi sana? Nokta koyalım istersen burada bu yazılanlara. Ne sen ben ol ne de ben sen olayım. Kalk şimdi yerinden, bul anneni babanı. Sarıl sıkıca onlara. Kaybetmeden onları doyusıya kokla. Yürekten haykır "annem" diye. Göğsüne sokul babanın küçük kızı olarak kal hep! Bırakma onları. Emin ol ki ne senin onlardan başka candan sevenin, ne de onların senden başka yürek titreteni yoktur. Zaman geçir onlarla. Her anı değerlendire. Dolu dolu yaşa. Öp onları kokla! Annenin elleri nasıl, babanın saçları ağarmış mı bir bak!

Ve şunu sakın unutma: "HER ŞEY İÇİN DAHA ERKEN DERKEN BELKİ DE VEDA BİLE

EDEMEYECEKSİN ONLAR GİDERKEN!"

Bir gönderi...

Bu Ela'nın Ağıdır yüreğimize takılan.

Hüznü hüznümüz gözyaşları gözyaşlarımızdır artık. Hakkın rahmetine kavuşan anaya babaya rahmet diliyorum geride kalanlara sabır diliyorum.